

[Anne Grete Holmsgård]

bejdsløshedssituationen faktisk er. Regeringen foretrækker altså en situation med flere arbejdsløse ud fra en eller anden filosofi om, at den offentlige sektor skal beskæres med næb og klør.

For mig at se er det et systematisk politisk bedrag, hvis man påstår, at der vil blive rørt afgørende ved arbejdsløsheden med den økonomiske politik, regeringen rent faktisk fører. Der er intet belæg for det. Der er kun belæg for at se frem til en situation, hvor der vil være en permanent høj arbejdsløshed gennem 1980'erne og et godt stykke op i 1990'erne, indtil man når til, at den almindelige demografiske udvikling, altså den befolkningsmæssige udvikling, måske løser problemet for de politikere, der ikke kunne finde ud af at løse det, nemlig ved at de nye ungdomsårgange er vokset op. De bliver, som vi alle sammen ved, mindre; der fødes færre og færre børn, og dermed skrumpet arbejdsstyrken selvfølgelig på et eller andet tidspunkt, om ikke andet så om 15–20 år. Men det er pokkers til måde at løse store samfundsmæssige problemer på.

I øvrigt mener jeg, at det må være klart for regeringen – det er i hvert fald klart for Dansk Arbejdsgiverforening – at selv om der er sket et opsving i investeringerne, så venter den fulde beskæftigelse aldeles ikke om hjørnet. Ellers kan jeg ikke se nogen grund til, at Dansk Arbejdsgiverforening ved Hans Skov Christensen for nylig igen kom frem med sine ideer om, at folk hurtigere skal fjernes fra A-kassesystemet og føres over i det sociale bistandsystem. Der skal ske en hurtigere overrykning, man skal altså være i A-kassesystemet et kortere stykke tid, og så skal man flyttes over på social bistand. Hvis der virkelig var udsigt til fuld beskæftigelse, så er det fuldstændig meningsløst at komme med den slags forslag, men Arbejdsgiverforeningen ved også, at der ikke er udsigt til fuld beskæftigelse med den nuværende økonomiske politik, og derfor kommer den selvfølgelig med dem igen.

Det samme gælder den politik, regeringen fører på bistandsområdet. Hvis man virkelig havde forventninger om, at der ville være fuld beskæftigelse, hvad er så argumentet for, at man fører folk over på nogle langt lavere ydelser, over på den såkaldte fattigdomsparagraf, hvor den eneste sikre konsekvens er, at man langsomt, men helt sikkert nedbryder

folks arbejdsevne? Det er rent faktisk det, der sker, når folk kommer over på fattighjælpen. Man gør det, fordi man godt ved, at der ikke kommer fuld beskæftigelse, og så er det simpelt hen med at få kogt så mange af de sociale ydelser som muligt ned til et absolut minimum, så man ikke skal give ret meget for at holde folk i live. Men det skal selvfølgelig heller ikke være så lavt, at det kommer til at se alt for sjusket ud, for det er jo rart at have en vis ro på bagsmækken, så man udadtil kan sige, at alt går glimrende, der er jo ikke de store og vilde protester.

Efter min mening er det et glimrende udtryk for det menneskesyn, regeringen i det hele taget har. Det er selvfølgelig ikke en bestemt, det er alle mulige forskellige, fra hr. Erhard Jakobsen til hr. Stetter til hr. Gammelgaard. Men der i hvert tilfælde én ting, de er fælles om, og det er, når det gælder bistandsmodtagere, når det gælder folk, der har mistet deres arbejde, er arbejdsløse. Så er det stokkemethoden. De skal have prygl, fordi det hjælper dem. Det var argumentet i sin tid, da man indførte fattigdomsparagraffen, § 37, stk. 4, i bistandsloven, at hvis man beskar folks sociale ydelser, så ville de nok oppe sig lidt mere, så ville de nok komme op af stolene og søge arbejde, som de faktisk ikke kan få.

Til gengæld er det, der, når det gælder erhvervslivet – det kan vi jo se i åbningsredegørelsen fra statsministeren og mange andre steder for den sags skyld – kan motivere til en ekstra indsats, øgede tilskud og forbedret konkurrenceevne, som jo bare er en omskrivning af hård indkomstpolitik, færre skatter til erhvervslivet og øgede tilskud over den direkte erhvervsstøtte. Uanset hvad de borgerlige har af ideologi om, at man ikke bryder sig om erhvervsstøtte, så er fakta jo, at erhvervsstøtten øges også under denne regering, den øges fra 1982 til 1983.

Følgerne er ikke bare øget arbejdsløshed. Følgerne af den blinde vækstfilosofi, regeringen forfølger, er mange flere og mange slemme, og de er yderst skræmmende. En høj permanent arbejdsløshed vil selvfølgelig betyde nogle ting for de personer, som rammes af den. Det vil betyde nogle totalt manglende fremtidsperspektiver, og det betyder meget for den enkelte. Når der er gået nogle år, giver han eller hun op og giver pokker i det hele, for der er ingen af de ting, de selv gør,